

Той ни вика, той ни привлича съ пръхкавия снѣгъ по който ще се плъзватъ нашитѣ бързи ски.

И всѣка утринъ групата отъ нашето село тръгва по равното поле. По снѣжния пжть се плъзгатъ отначало въ двукратенъ ходъ, а когато стигнемъ нанадолицето къмъ широкия долъ, жилавитѣ ски преминаватъ въ четирикратенъ ходъ. Тукъ вече се намираме въ единъ другъ рай, който само ние, далечнитѣ ученици, виждаме като приказно царство.

Кой другъ може тъй леко да хвърчи по гладката покривка на ледената зима? Кой другъ безъ ски може да се спусне надолу по наклона къмъ насрещния баиръ и да прескочи височкитѣ брѣгове на замръзналата въ дола рѣкичка, безъ да затъне въ дълбокия снѣгъ? А изкачването нагоре, а стълбичкитѣ и ножицитѣ, що оставатъ следъ насъ по отгпкания снѣгъ? Кой другъ презъ зимата безъ ски може да поздрави рано подалото се надъ синия хоризонтъ кърваво слънце, чиито златни лъчи, като златни ивици, се гонятъ съ бързината на скиора? А въздухътъ е чистъ и бистъръ като планински ручей. Кой другъ, ако не скиоръ, ще диша, докато се зачервятъ твърдитѣ детски бузки?

Истински рай е пжтя ни до централното училище! И дългия му пжть изминаваме мигновено, победили прѣчкитѣ на майката-природа.

И когато въ синя привечеръ се върне групата ни въ село, сладки мечти затрепкатъ въ нашитѣ сърдца — мисълта по нашия зименъ рай.

